Abraham

Původ materiálu
Tomáš Trusina
Pořadí v lekci
1

Kdo se dnes přidává k zástupu: Abraham

Téma: Díky Bohu mám co čekat

Vyprávíme podle: Genesis 18,1-15 a 21,1-7

1. MOTIVAČNÍ UVEDENÍ

Motivace se odvíjejí od záměru zprostředkovat „zástup“ postav, témat s nimi spojených a také rozhovor mezi dětmi, které chvíli „v zástupu“ jdou a poslouchají, s těmi, které jsou v něm občas nebo vůbec. Proto budeme nabízet tři typy:

a) Pro všechny věkové skupiny; příběhu spíše znalé

Co víte o Abrahamovi? (var. Říká vám něco jméno Abram?)

Co už o něm víte? Co důležitého byste sdělili těm, kdo o něm neví nic nebo jen málo?

První otázky (co víte) nám umožní „zmapovat znalosti“. Druhý typ (co byste sdělili) také vede k zjištění, že se o příběhy svědků víry můžeme sdílet – a že je potřeba promýšlet, co, komu a jak sdělit.

Budou-li toho děti vědět víc, můžete z jejich znalostí sestavit např. následující charakteristiku: VYŠEL z Cháran – STAŘEC, neměl děti – NEVĚDĚL, kam jde – POCHYBOVAL, ale vždy znova ZAČAL DŮVĚŘOVAT – POZNAL, že se Bohu DÁ VĚŘIT. (Hesla si také můžete nachystat předem ve více variacích a nechat děti, ať z nich vybírají ta „abrahamovská“. Při vyprávění příběhu můžete vy nebo děti na příslušné heslo odkázat.)

b) Pro střední a starší školní věk; pro znalé

Jak stará je babička/dědeček – máte ještě někoho ze svých prarodičů? Vzpomeňte si na Abrahama: přiřadili byste ho spíš k dědečkovi/babičce – nebo k jejich rodičům? Víte, jak se jmenovala Abrahamova žena? A jak na tom byli s dětmi? A jak na tom byli s domovem?

Komentář: Otázka překlenuje rozpor mezi světem dětí a světem „starců". Zároveň napomáhá k rozpomenutí na Abrahamův příběh a jeho ústřední problémy. Můžete využít i sestavování charakteristiky z předcházející motivace.

c) Pro všechny věkové skupiny; příběhu spíše neznalé

Už jste se někdy zasnili? O čem jste snili? (Sníte o prázdninách, když jste ve škole... – nebo spíš o škole, když jste na prázdninách?) Když sníte, tak o tom, co bylo, nebo co bude? Bylo to něco, co jste už prožili – nebo co jste si spíš přáli prožít?

Už jste se ptali někoho hodně starého, o čem sní...? Staří lidé často sní o tom, že se vrátí nazpátek – do toho, co bylo, do mládí.

Motivace naviguje skupinu k úvodu vyprávění, které začíná obrázkem stoletého Abrahama „klimbajícího" před stanem. Jako by se zasnil – a všechno, co s Bohem prožil, považuje jen za marný sen. (Tato motivace míří přímo k příběhu popř. jeho tématu – neprovádí „inventuru znalostí".)

2. POZNÁMKY K TEXTU A JEHO KATECHETICKÉMU VYUŽITÍ

– **Abrahamovský cyklus** je velice obsažný. Vybrané texty (Gn 18,1-15 a Gn 21,1-7) nás soustředí na jeho **základní směr**, totiž na motivy Božího (stále se neplnícího) zaslíbení a Abrahamových a Sářiných pochybností. Ty se projevily beznadějí (Gn 15,2), svévolí (Gn 16) – a nakonec posměchem (Gn 17,17 a 18, 12). A přece se Boží sliby – tak neuvěřitelné, ba bláznovské – v posledu ukáží jako spolehlivé slovo pravdy – a z vděčnosti nad jejich naplněním tryská smích a radostná píseň víry (Gn 21,1-7).

V perspektivě zaslíbení a povolání se teprve začíná ukazovat, kdo to je Bůh a kdo člověk. Ukazuje se planost a mylnost mnoha lidských představ. Lze tu zároveň vyslovit své pochybnosti, přiznat krizi – a dát se pozvat k nové důvěře.

– **neplodnost** (Gn 18,11-12, srv. 15,2; 16,2; 17,17-19) hraje v praoteckých příbězích klíčovou teologickou roli. Nejde tu o individuální zdravotní indispozici, která by byla zázračně

překonána, ale o vyjádření zásadního předělu: příběh Abrahama a Sáry, ztělesňujících vyvolený lid víry, nemá sám od sebe pokračování. Sám od sebe je bez „potomstva“, tj. bez možnosti směřovat ke kýžené budoucnosti. Tuto budoucnost neotvírají lidské schopnosti (přičemž sexuální potence a plodnost představovala v pohanství okolo Izraele nejvyšší ztělesnění těchto schopností – dneska bychom mluvili třebas o „ukazatelích prosperity“, jako je ekonomická produktivita nebo hrubý národní produkt). Ovšem tam, kde člověk může nabídnout leda vyschlé lůno, kde je natrvalo uvržen do stavu bez potomstva, tam přece Hospodin stvoří nové – novou generaci, nové pokračování, příběh naděje.

– **Hospodinova blízkost uvádí do pohybu** – pro Abrahamovy příběhy byl příznačný pohyb, putování, směřování. Teď Abraham sedí na místě. Nemá sílu pokračovat v cestě. Usadil se a zabydlel – ve své únavě. Tato unavená statičnost ostře kontrastuje s pohybem, který vyvolá nečekaná Boží blízkost: Jen co se objeví hosté (jak kdyby „spadli z nebe“ – ter Linden, Povídá se...), běží jim vstříc, běží za Sárou, běží ke stádu vybrat na zabíjačku. Proměna unaveného starce v čilého stařík a – hostitele dobře ilustruje, jak Boží blízkost vnáší rozruch doprostřed lidské a církevní rezignovanosti.

– **Abrahamovi hosté** – styl vyprávění je zvláštním způsobem dvojznačný: Abrahamovo přivítání a pozvání je běžným projevem orientální pohostinnosti – včetně úklony, hostitelské poníženosti a rozsahu pohoštění (jak na svatbu, tři míry mouky na koláče – viz Mt 13,33). Zároveň však jeho úcta vykazuje „bohoslužebné rysy“, především odstup a respekt. Biblický svědek ví, že člověk se nemůže s Hospodinem kamarádíčkovat – i když ten je nablízku jak soused na návštěvě.

– **Boží promluvy k Abrahamovi** (Gn 18,10.13n, srv. 15,1.4; 17,1.15.19) – „Bůh Abrahamův“ je Bůh promlouvající, Hlas, Oslovení, Zaslíbení. Toto oslovení má ovšem vždycky povahu zvláštní události: vyvádí ze stísněnosti, odmítá lidské zhodnocení situace, otevírá oči pro novou budoucnost.

I když se – právě ve vztahu k Abrahamovi – často mluví o **„zaslíbení“**, je třeba připomenout, že SZ nemá zvláštní slovo, které by se překládalo českým „zaslíbení“. V textu prostě vždy stojí, že *Bůh říká, Bůh mluví*. Jeho slovo je věrné, co slibuje, to splní. Radost z Izákova narození (Gn 21,1-7) je právě radostí z toho, že se Boží promluvy, oslovení a sliby ukázaly jako platné, důvěry-hodné, tedy v tom nejhlubším biblickém smyslu „pravdivé“.

- reakcí Sáry je hořký a ironický smích, ba výsměch zaslíbení (Co mi to tu slibují za rozkoše?). Zaslíbení a pozvání k očekávání nemusí automaticky vyvolat vděčnost a naději. Za tuto reakci není třeba Sáru kritizovat, ve vyprávění spíš potrhuje „směšnost“, neuvěřitelnost výhledu, k němuž zve Hospodin.

- narození Izáka (Gn 21,1-7) je především projevem Boží věrnosti a spolehlivosti. Hospodin „učinil, jak slíbil“. Izákovo početí a narození je znamením, že na Boží zaslíbení lze spolehnout. Jméno Izák (dosl. smál se) tu dostává dvojí význam – jeho zaslíbení provází výsměch, ale jeho narození provází vděčný smích víry.

Z málokterého biblického příběhu tryská tolik radosti, jako z tohoto vyprávění. Směje se Abraham – už jen tím, když dává svému synu jméno: Izák – doslova – SMÁL SE.

A radost tryská i ze Sářiny písně, kterou tento Boží dar oslavuje: *Radost mi učinil Bůh, a každý, kdo se to doslechne, ať se raduje se mnou.*

Sářina píseň – to je předchůdce „Má duše Boha velebí“, radostné a drsné oslavy z úst Chany (1Sa 2) a Marie (Lk 1, 36nn) či starozákonní variace „Narodil se Kristus Pán“. Písnička vděčné radosti, kterou oslavuje Boží věrnost a spolehlivost jeho zaslíbení. Třikrát tento důvod ke zpěvu v tomto oddíle zaznívá: – Hospodin navštívil Sáru, TAK JAK ŘEKL – Hospodin jí učinil, TAK JAK OZNÁMIL – porodila syna v čas, O KTERÉM MLUVIL Bůh.

Význam jmen může hrát v příběhu důležitou roli; dětem je také užitečné vštěpovat, že biblická jména mají vypovídací hodnotu. **Abraham – Otec množství** (národů) (viz Gn 17,5). Toto jméno, či spíše titul, stvrzuje zaslíbení potomstva i jedinečné místo právě tvořeného lidu víry uprostřed „rodiny“ lidských národů (Gn 12,2n). **Sára – Vznešená** – ve smyslu „matka národů“ (viz Gn 17,15n). Její mateřskost není od přírody, ale od Hospodina. **Izák – Smích** (dosl. „smál se“). Jeho jméno kopíruje reakci Abrahama (17,17) a Sáry (18,12) a předjímá radost víry (21,6).

3. FORMULACE TÉMATU:

Abrahama chceme představit jako svědka očekávající víry. Nevygeneroval tuto víru sám ze sebe, byl k ní pozván Hospodinem. Od začátku až do konce byl zván k očekávání a cestě. Propadal únavě a pochybnostem, ale i pro ty je na cestě víry místo. Svou vděčnost projevuje tím, že přijímá nové oslovení a zaslíbení a spolu se Sárou se raduje z narození syna. Bůh Abrahamův umožňuje očekávání a cestu.

4. ÚSKALÍ TEXTU, TÉMATU A LINIE PŘÍBĚHU

- abrahamovský cyklus nezve prostě k přesvědčení, že Bůh „je“. Víra začíná tam, kde se člověk nechá oslovit, zvednout a pozvat na cestu. A obnovit potřebuje vždycky, když se usadila v rezignaci. Nijak se tu též nehoruje pro Boží všemohoucnost. Biblický svědek spíše zve k důvěře, že zvláštní příběh zvláštního Boha vnáší do života povolaných (a skrze ně k o statním kolem) „předivnou moc“ nových počátků, důvěry a radosti ze splněného zaslíbení.

- vybrané texty pomíjejí „zdlouhavost“, s níž se naplnění Božích slibů v abrahamovském cyklu dostavuje. Nebojte se tedy vyjádřit, že Abrahamova únava v úvodní scéně je i únavou víry, která už přestala dohlédat k naplnění Božích slov.

- Abraham není žádný kovaný věřící, který pořád přesvědčeně očekával na Hospodina. Dlouhé úseky jeho cesty naplňovala nevíra, rezignace. Takto motivován většinou „zplodí“ cosi nepatřičného (zapře Sáru – Gn 12,10nn; zplodí s Hagar Izmaele a tím zadělá na konflikty – Gn 16). Důležitá a nosná zůstává Hospodinova věrnost, nové oslovení – a Abrahamova důvěra a odvaha, s níž vždy znova vykročí.

- neplodnost je v našem civilizačním okruhu pro mnoho manželských párů stále bolestivějším problémem. V praoteckých příbězích (viz Gn 25,21; 31,1) je potřeba rozlišit rovinu „theologickou“ od roviny „gynekologické“. V tomto smyslu je potřeba vyložit i několikrát zdůrazněný stařecký věk Abrahama a Sáry. Podle lidských hledisek překročili již fyziologickou hranici zplození dítěte. Ale Bůh Abrahamův je „Bohem nemožných možností“.

- nedělejte ze Sáry nějakou nevěřící „semetriku“. Její hořkost a (sebe)ironie je projevem člověka, který si zakázal na něco se těšit, aby se opět nezklamal. Na jejím pozadí vynikne o to víc obdarovanost synem a radost z jeho narození.

- příběh nenabízí možnosti, jak ho nahlížet z dětem blízké perspektivy. Děti těžko rozumějí tomu, proč začít s „odepsaným starcem“. Samy nahlížejí život a jeho možnosti jinou perspektivou. Nemusíte užívat motivaci o snění, ale můžete se jich např. zeptat, zda jsou s Abrahamovou postavou spokojeny, zda by si jako první do zástupu nevybraly jiný typ. Jaký? Proč? (viz podněty k rozhovoru)

5. OSNOVA VYPRÁVĚNÍ

Osnova pro mladší školní věk počítá s motivací (1.b). Představuje Abrahama jako „prastarého“, má už kus cesty za sebou. V rámci motivace můžete také dát prostor rekapitulaci postavy.

1. Motivace (o snění)

2. K starému Abrahamovi a Sáře přicházejí hosté
3. Abraham je vděčně přijímá
4. Jejich poselství: za devět měsíců se splní staré zaslíbení
5. Hořký smích vznešené paní
6. Radost ze splněného slova: směje se Abraham, píseň radosti zpívá Sára

Nabízené vyprávění v bodě 8 obsahuje vsuvky kurzivou, které ho rozšiřují pro starší či znalejší. Při vyprávění menším dětem je vypusťte.

1. Motivace (o snění)
2. Usazený Abraham
3. Překvapivá návštěva...
4. ... a její oznámení
5. Smích ze stanu
6. Smích po devíti měsících

6. A) K PRÁCI S PRACOVNÍM LISTEM

Pracovní list lze použít kdykoliv; některé části však samy vybízejí k vypracování před, během či až po vyprávění.

Co už o Abrahamovi vím?

- lze využít v úvodu (viz **bod 1 Motivační uvedení**); v motivační části mohou děti samy heslovitě vpisovat anebo v symbolech zobrazovat, na co si z Abrahamova příběhu vzpomenou. (viz **Motivace 1a**)

Co nám zpívá na naši cestu víry?

- během vyprávění či po něm můžete s dětmi vymyslet sloku o Abrahamovi do písně: A zástup stále přichází a zas jde dál... a napsat ho na pracovní list. (viz **bod 7 Liturgický rámec**, Písně)

Kde se jeho písnička ozývá v bibli?

- lze využít během či po vyprávění zejména se staršími dětmi. Děti pracují samostatně. Při práci si dávají Abrahamův příběh do souvislosti s jiným biblickým příběhem, hledají podobnosti

či odlišnosti a zamýšlí se nad tématem:

Římanům 4,17-25 (On je otcem nás všech...)

Zkuste s dětmi vyhledat v textu odpovědi na následující otázky: Byl Abraham pro Pavla důležitou postavou? Pro koho všeho je Abraham otcem? (Patříme k nim také my?) Vyhledejte Pavlovy charakteristiky Abrahama (podle sloves – např. „uvěřil a měl naději“ – v. 18). Které by Pavel mohl opsat z našeho příběhu? Řekl by, že Bůh člověka překvapí blízkostí a přátelstvím?

(Místo textu Ř 4 můžete zvolit např Žd 11,8-12 a sestavit s dětmi, co všechno podle našeho příběhu patří pod slovo „věřit“.)

Moje okénko

- prázdný rámeček slouží buďto k vymalovávání po vyprávění;

- nebo *se* pokuste s dětmi najít a nalepit vhodný obrázek k tématu. Tento bod je vhodný nechat jako ‚domácí úkol` s tím, že je nutné se při příštím setkání k němu vrátit. Budete-li se hledání obrázku věnovat hned po vyprávění, předpokládá to, abyste měli po ruce několik obrázkových časopisů, ve kterých budou děti moci hledat vhodný obrázek k tématu. To vyžaduje určitou přípravu.

Co mě v příběhu oslovilo? Za co bych chtěl prosit?

Větší děti mohou samy něco napsat. Krátkou prosbu mohou děti vytvořit jednotlivě anebo ve skupince. (Viz 9 Modlitba) Společně si pak můžete náměty přečíst a mluvit o nich a také se společně pomodlit.

6. B) K PRÁCI S POSTAVIČKAMI

Předkreslené postavičky jsou prototypy postav: radující se, spící, kráčející, strnulá, vládnoucí, v modlitbách. Vyberte – nejlépe po vyprávění i práci s pracovním listem – s dětmi jednu, která podle nich nejlépe charakterizuje Abrahama: čím procházel, co prožíval. Obkreslete, vybarvěte a dokreslete výraz ve tváři, či všelijak jinak ozdobte, vystřihněte a zavěste. Za ním pak postupně tvořte řadu svědků.

6. C) TIP NA AKCI

Po vyprávění, rozhovoru, ... děti udělají zavinovačku (kornout jak na bonbony), do něj vloží miminko Izáka (bonbon). Na kousky papíru kreslí, píší např. – 1) čím by mohl udělat radost Izák rodičům, Bohu až vyroste, 2) co byste mu přáli, 3) co ho čeká, 4) proč z něj, z narození dítěte mají rodiče radost. Vloží složené papírky do zavinovačky. Mohou vyndat a číst v hodině, před shromážděním nebo až doma.

6. D) PODNĚTY K ROZHOVORU

- Líbí se vám Abraham jako první postava zástupu svědků?Vybrali byste někoho jiného? Koho? Proč? (příklady mohou být i z literatury, filmů) Jakou víru vaše postava ztělesňuje?
- Kdybyste po dnešním příběhu měli vyjádřit, co to znamená „věřit“, které vyjádření byste vybrali: znát správnou náboženskou poučku – umět se pomodlit – dodržovat přikázání – odvážit se důvěry – být přesvědčen, že Bůh je – jít neprošlapanou cestou – vědět, v čem vidět důkazy Boží přízně...?
- Už vás napadlo pochybovat o tom, má-li cenu věřit? Svěřili jste se někomu se svými pochybnostmi? Jakou jste uslyšeli odpověď?
- Nebylo by lepší, kdybychom v bibli četli příběhy jen o tom, jak Abraham nepochyboval a Sára se nesmála a vždycky pevně věřili? Mohou nám pomoci příběhy o výsměchu Božím zaslíbením?
- Co znamená úsloví: sliby – chyby?
- Je pravda, že trpělivost přináší růže? Že kdo si počká, ten se dočká?
- Kterou písničku byste vložili do úst Sáře, když se jí narodil Izák?

7. LITURGICKÝ RÁMEC

Vstupní verš:

Chválu vzdávám Hospodinu celým srdcem. Činy jeho rukou jsou pravda a právo, všechna jeho ustanovení jsou věrná, spolehlivá navěky a navždy, pravdou a přímostí vytvořená. AMEN (Ž 111,1.7n)

Písně:

průvodní (NÁVRH): *ABRAHAM má syna, zpívej*

Ač byl stařec, nevěděl, kam jde, Bohu stále věřil – zpívej

A zástup stále přichází a zas jde dál

(nápěv Marie má dítě, S 181):

Bůh je záštita má (S 23), Nás zavolal jsi, Pane (D 680); Vstaň a hledat pojď tu zem (S 379), Radujme se vždy společně (EZ 397, sloky 1-8), Má duše Boha velebí (jako závěrečná „Sářina píseň“) (S 176, D 627)

Čtení: Gn 18,1-8

8. VYPRÁVĚNÍ

Kurzivou jsou vsuvky, které jsou určeny staršímu školnímu věku nebo těm, kdo příběhy dobře znají.

I. MOTIVACE

Už jste se někdy zasnili? O čem jste snili? (Sníte o prázdninách, nebo spíš o škole?) Když sníte – o tom, co bylo, uteklo, nebo co bude?

Už jste se ptali někoho hodně starého, o čem sní? (Staří lidé často sní o tom, že se vrátí nazpátek, do toho, co bylo, do mládí.

II. USAZENÝ ABRAHAM

A takhle potkáváme dnes starého Abrahama. Sedí na sluníčku, v horku si vyhřívá staré kosti a podřimuje. Už je vetchý stařík, po všech příhodách, dobrodružstvích a dlouhém čekání znavený a vyprahlý. A jestli o něčem sní, tak možná vzpomíná, jaké to bylo kdysi zamlada, když ještě bydleli se Sárou v Cháran, a že to tam vlastně vůbec nebylo špatné...

Sedí, uveleben ve svém stáří a únavě jako v křesle. Sedí a říká si, ani Pána Boha nesmí člověk brát moc vážně, nebo se může pěkně zklamat. Takhle tam starý Abraham sedí a podřimuje. Je

mu už 99 let.

Jako by nám vypravěč říkal, musíme toho starého Abrahama nějak potěšit... Už nic nečeká, přestává věřit v Boží blízkost, v Boží věrnost.

CO MYSLÍTE, JAK BYCHOM MĚLI VYPRÁVĚT o Pánu Bohu, aby Abraham měl zas radost z toho, že je mu blízko? Jako o mocném vládci? „...“ (z těch jde jen strach) Jako o spravedlivém soudci? „...“ (ten by možná Abrahama viděl pěkně kriticky – jak to, že Pánu Bohu víc nevěří?) Jako o příteli? „...“ (dobrý přítel dovede potěšit.

III. PŘEKVAPIVÁ NÁVŠTĚVA...

Starý Abraham podřimuje, když vtom, kde se vzala, tu se vzala – návštěva. HLE – tři muži stáli tu.

Abraham se probírá, to je překvapení! Že by je zaspal? Vyskočí ze svého křesílka jak mladík a utíká přivítat návštěvu. Celý překvapený koktá: “Já, já jsem si vás vůbec nevšiml – vůbec jsem vás neviděl přicházet, asi jsem spal nebo co – no, jak kdybyste spadli z nebe!“ Uctivě se uklonil a řekl: „Pane, vypadá to, že jsi za mnou přišel jako přítel. *(Mám z toho hroznou radost, žes mne nepřišel ani potrestat ani zastrašit, ale žes přišel jako přítel – povzbudit, potěšit.).*

A tak teď přijmi spolu se svým doprovodem pozvání na malé přátelské občerstvení. Máte za sebou dlouhou cestu. Doneseme vám vodu, abyste si umyli své zaprášené nohy, a pak sníte něco na posilněnou.“

A ti tři návštěvníci povídají: „Dobře, nachystej. Rádi se tu u tebe zastavíme.“

Abrahama byste v té chvíli nepoznali. Tatam je seschlý, spící stařík – běhá jako zamlada. Nejdřív utíká za Sárou: “Poslouchej, ženo, máme nečekanou přátelskou návštěvu. Udělej koláče, napeč jak na svatbu!“ Pak utíká za sluhou, co se stará o stáda, a poroučí: „Honem, pěkné telátko porazíš, ať je z něj pořádná propečená pečínka!“ Jen ať hosti vidí, jak je rád, že za ním přišli na přátelskou návštěvu!

Víte, je to zvláštní vyprávění, zvláštní v tom, že ho musíme sami trochu domyslet: Hostí Abraham „pouze“ nečekanou návštěvu, anebo ví, kdo je mu teď nablízku? Přijímá a sytí hosty jako hosty, ale v nich přijímá samotného Boha. A Bůh, člověku nepřístupný, je mu přec nablízku jako přítel, který přišel povzbudit zvadlého kamaráda. Blízkost Boha Abrahamova potkáte jako blízkost skutečného přátelství, jako setkání, kterým jste obdarováni v tu nejméně

čekanou chvíli, jako povzbuzení ve chvíli únavy, jako naději, když už si člověk zakázal něco čekat.

IV. ... A JEJÍ OZNÁMENÍ

Když dojedli, začla návštěva řeč: „Abrahame, máš přece ženu, ne? Ženu krásného jména, nemýlím-li se. (Jak se jmenovala? Sára, Vznešená). Kdepak je?“ „Ve stanu,“ povídá Abraham. „Tak poslouchej, Abrahame, my teď odejdeme. Ale můžeš se těšit, až tě příště navštívím, bude to za devět měsíců. A víš, co budete mít doma nového? Novorozeně – synáčka! Splní se ten starý slib, že z tebe bude otec Božího lidu!"

V. SMÍCH ZE STANU

Než na to Abraham stačil něco povědět, ozval se ze stanu posměšný smích. Sára samozřejmě byla zvědavá, o čem si hosté s Abrahamem povídají, a když uslyšela své jméno, poslouchala ještě pozorněji. Ale jak uslyšela, že se jí narodí syn, dala se do smíchu. Ne z radosti. Smála se tomu jako největší hlouposti, jakou kdy v životě slyšela. Ona, bába stará, přestárlá, že by měla rodit!? Kdo to kdy slyšel?

Najednou si byl Abraham jistý, že stojí tváří v tvář Bohu – a bylo mu v té chvíli pěkně úzko. Protože host se ptal: „To jsou tvé ženě Sáře Boží sliby k smíchu? To jste dočista zapomněli, co jsem vám slíbil? Nebo si snad tvoje paní myslí, že slibuju jen planá slova, lidem pro legraci?“

Sáře v té chvíli došlo, že její smích asi nebyl na místě. A tak se omlouvala. „Já se nesmála!“ Ale ten zvláštní host jí povídá: „Nezapírej, smála ses...“ A pak dodal: „Jen se směj, ty nevěřící Sáro, však ty budeš ještě koukat! A protože jste se tomu slibu smáli, bude se váš syn podle toho jmenovat. Dáte mu jméno Smích – Izák!“

VI. SMÍCH PO DEVÍTI MĚSÍCÍCH

Uplynulo devět měsíců. A když se koukneme k Abrahamovi a Sáře do stanu, zjistíme – přibylo tam miminko! Slovo, které ohlásila ta zvláštní návštěva, se splnilo. Po všech dlouhých letech se dočkali. Nebyly plané Boží sliby, nebyla marná ani jejich důvěra.

Ze stanu Abrahama a Sáry zní smích. Pokaždé, když řeknou Izák – říkají „Smích“! Ale teď už je to smích víry. Vždyť Abraham se Sárou zjistili, že díky Bohu mají co čekat! Že Bůh plní slovo. Touhle radostí se smějí.

Tehdy Sára složila krásnou písničku: Písničku o Bohu, který zahání hořkost a beznaděj. Písničku o radosti z toho, že lidé smějí prožívat Boží blízkost jako nečekanou návštěvu, naplněnou přátelstvím, povzbuzením a novou nadějí.

9. MODLITBA

Hospodine, Bože Abrahamův, děkujeme, že přicházíš jako povzbuzení doprostřed únavy a jako přítel doprostřed samoty. Tvoř z nás lid, kterému nebudou tvá zaslíbení pro smích – ale který se vděčně smát vždycky, když si vzpomene na tvou věrnost. AMEN

Přiložený soubor
praclist-1.pdf (168.04 KB)
Cílová skupina
Univerzální
Katechetické cykly
Zástup stále přichází...
Biblický odkaz (kat)
Genesis 18,1–15
Genesis 21,1–7